

Când eram copil, venirea primăverii era un eveniment, astăzi ea nu mai este la fel. Așteptam cu bucurie Mărțișorul, zilele Babei, Mucenicii, vacanța de primăvară mai apoi, cu Floriile și Învierea Domnului. Apoi ziua de Armindenii și mai spre vară Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor, când vedeam și simțeam cum aerul cald al verii începe să ne cuprindă, iar mai toți eram cu gândul la lunga vacanță de vară.

Dar să revin asupra primăverii. Emil Cioran spunea că „muzica e timp sonor”. Eu cred că în același mod la fel și anotimpurile sunt „timpuri” geo-climatici și au muzica și vibrația lor specială ce desenează de fiecare dată câte un portret aparte al naturii înconjurătoare, dar și al morfologiei omenești. Primăvara era un drum magic și plin de mituri și sensuri ce se găseau la îndemână pentru copiii de ieri. Mărțișorul era mărțișor și se purta aproape toată luna, mai greu era pentru noi băieții, când trebuia să mergem cu ghiozdanele pline de mărțișoare la școală, de astfel de simboluri care își au rădăcinile în preistoria românilor. Apoi țin minte că îmi făceam drum prin pădurea înmugurită ce pe atunci încă mai acoperea spații și mai largi decât astăzi, inclusiv spre locul ce noi otopenarii îl numim „la Pârjolitu”. Primăvara venea cu dese și înmiresmate covoare de ghiocei, viorele, brebenei, toporași și micșunele, toate asortate cu rodul pământului și al nelipsitelor tufe de urzici. Mergeam la urzici în martie cu aceeași plăcere cu care mergeam în pădure cu bicicleta ori la fotbal pe (atunci) desele maidane din Otopeni. Primăvara totul se deschidea la viață, caișii, cireșii, merii, piersicii, liliiecii, iasomiile, magnoliile dădeau sensul olfactiv al vieții.

Primăvara, prin definiție este un anotimp al așteptării, al așteptării Învierii Domnului, prin cel mai lung și înălțător post din ortodoxie, al așteptării verii și al vacanțelor, al așteptării înnoirii sub tot ce înseamnă ea de la îmbrăcăminte și până la idei și experiențe noi și chiar al așteptării campionatelor mondiale și europene de fotbal, deoarece România pe atunci avea încă fotbaliști, nu maneliști cu mingea ca astăzi. Țin minte cum primăvara începea cu florile copacilor, ca să continue spectaculos, cu noi, copiii de ieri, cățărați pe garduri după caise verzi, zarzăre, mere necoapte și neuitatele corcodușe verzi, delicata oricărei zi calde de primăvară. În Săptămâna Mare, cei care alt fel băteau mingea în curtea școlii și umblam hai-hui printre blocuri și case ne strângeam în curtea bisericii pentru a trece pe sub masă și a trăi clipele Prohodului Domnului, după ce mai înainte cu puțin trecusem să ne spovedim pe la părintele Nicolae ori la părintele Bujorel. Cine nu a spart un geam la școală, cine nu a dat cu pietre ori cine nu a sărit un gard după mere, cireșe, caise, prune ori nuci?

Primăvara, pentru noi, destul de mici pe atunci, începea cu o mult dorită repriză de reflexoterapie (alergat în picioarele goale) și se încheia simbolic prin mai, câteodată chiar iunie când îi vedeam și ascultam cu venerație pe înaintașii noștri ce au luptat în cel de-al doilea război mondial comemorând pe tinerii de alaltăieri care și-au dat viața pe câmpurile de luptă și care tineri le-au fost frați, rude, prieteni, vecini, colegi. Pe atunci aveam în Otopeni mulți veterani de război, astăzi mai trăiesc doar câțiva dintre ei.

Primăvara era și timpul în care viața socială se redeștepta și în care te simțeai cel mai bine în

natură. Ca și acum, și atunci și mereu, primăvara a rămas timpul ultimelor acumulări materiale, mentale, fizice, culturale și nu în ultimul rând spirituale ce pregătesc venirea verii. Câteodată, erau ani în care încă se mai vedea respectat ciclul celor 4 anotimpuri. Mi-e dor de ploile de mai în care, noi copiii, ieșeam să facem duș în aer liber direct din norii întunecați!

Și atunci, și în toate timpurile și la fel ca în zilele de azi existau lucruri și oameni de cea mai proastă și josnică speță, și atunci era multă mizerie în jur și probabil și mai multă sărăcie, însă cred că în toate exista o mai bună rânduială. Sper să nu mi se pară mie așa doar din perspectiva curgerii ireversibile a timpului.

Ceea ce am exprimat mai sus pe scurt e un crâmpei de experiență personală, nu de acum câteva zeci de ani, ci de foarte aproape de noi, din (de unii mult huliții), anii marilor crize și ai marilor speranțe ale românilor tineri și maturi de astăzi, din anii 90.

Text: Gheorghe Andrei Daniel